

Cristina Nemerovski

Vicky, nu Victoria

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2015

© 2015 Cristina Nemerovschi
© 2015 Herg Benet Publishers

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Inișor nr. 8, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Foto copertă: ©2015 Andrei Aleshyn | shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
Vicky, nu Victoria / Cristina Nemerovschi. -
București : Herg Benet, 2015
ISBN 978-606-763-017-6

821.135.1-31

Tipărit în România

Supranumită de critici rebela culturii române de azi și considerată principala reprezentantă a unui nou mod de a face literatură, licențiată în filosofie, CRISTINA NEMEROVSKI a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*. Acesta a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public: în numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrand un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. A primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului 2011*, nominalizare la titlul *Cartea anului 2010*, ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture*.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovski, *Pervertirea*, a apărut în 2012, la editura Herg Benet, fiind supus controverselor încă din primele luni; câteva lecturi publice au fost întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente“. Următoarele ediții ale cărții conțin fragmente inedite, reunite sub titlul *Jurnalul Amaliei*.

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovski, o continuare la *Sânge satanic*.

În 2013, în colecția Cărțile Arven a Editurii Herg Benet, apare *nymphette.dark99*, carte despre care s-a spus că a detronat Lolita, cel puțin pentru generația tânără.

În noiembrie 2013, Cristina Nemerovski publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovski*.

Rezervația unicornilor (2014) este romanul care încheie trilogia *Sânge satanic*. Tot în 2014, publică romanul-pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes*. *Păpușile* este a opta carte semnată de autoare.

A publicat trilogia *Ultima vrăjitoare din Transilvania* cu pseudonimul Anna Vary.

Toate romanele Cristinei Nemerovski au devenit rapid bestseller-uri și au fost reeditate. Proza Cristinei Nemerovski a fost inclusă în câteva antologii, atât din România, cât și internaționale.

Site oficial: www.cristinanemerovski.ro

*Live fast. Die young. Be wild. And have fun.
Who are you? Are you in touch with all of
your darkest fantasies? Have you created
a life for yourself where you can experience
them?*

I have.

I am fucking crazy.

But I am free.

(Lana Del Rey, Ride)

În unele nopți, visam că suntem gemeni.
Eram păsări și ieșisem amândoi din același ou.
Tu erai maro, iar eu eram gri.

Am făcut lucrurile care contează numai împreună cu tine.

Dacă ar fi fost să zbor vreodată spre o zare străină, neagră, rece, numai cu tine aș fi îndrăznit s-o fac.

Și dacă aș omorî, aș omorî cu tine.

Eram gemeni și, de fiecare dată când uitam cine sunt, mă priveam pe mine în tine.

Erai jumătatea mea, dar nu pentru că eram incompletă, ci numai pentru că mă făceai fericită.

Tu.

Tedy.

1.

„atentat liceu bucuresti“

Căutarea pe Google nu-mi dă niciun rezultat din care să aflu ceva despre noi. Despre Tedy. Orice fel de informație, ceva. Numai căcaturi. Un articol despre cum uniforma liceenelor e un atentat la decență, fiindcă au fusta prea scurtă. Despre cum maidanezii din București atentează la siguranța cetățenilor. Uite, un articol ceva mai interesant despre un tip care a pus o bombă într-un liceu. Dar nu e Tedy, asta s-a întâmplat în 2002, pe atunci Tedy încă făcea pipi în pat. A avea cinci ani. Mai știi, poate nici nu se masturbase încă. Citesc jumate de articol, mă ia cu frig, simt nevoia să-mi aprind încă o țigară: tipul, „terroristul“, a fost condamnat la 19 ani de închisoare. Dacă, pula mea, cineva i-ar face asta lui Tedy, aș vrea și eu să intru la pârnaie 19 ani. Poate aș omorî pe cineva ca să ajung sigur acolo. Mda, și să-mi dea, la dracu', 20 de ani în loc de 19, și să mă aștepte Tedy un an întreg ca prostu'...

Încerc altceva:

„bomba liceu“

Mda, alte rahaturi. Dezvăluire bombă despre relația Oanei Zăvoranu. Nu, mersi. Anunț bombă în legătură cu BAC-ul... dă-l în pula mea, de abia intru într-a 8-a... Dieta bombă, slăbești 20 de kilograme în 5 zile, ok, o să-i transmit caprei... În rest, nimic. Nimic.

„Teodor Marinescu terorist“ tastez.

Îmi dă ca rezultat alți Teodori Marinescu, numai urâți. Unu' cu ochii bulbucăți, altul un cocalar, un moșchel... Niciunul nu e Tedy. Păi, normal, că o și fi Marinescu vreun nume foarte special. După aia, teroriști din alte țări.

E mai mult decât ciudat. Încep să mă simt din ce în ce mai neliniștită, starea aia de dinainte să ai un fel de atac de panică. Îți tremură mâinile un pic și nu le poți controla. Fața îți încremenește într-un zâmbet impersonal, vag, deși tu nu ai niciun chef să zâmbești. Respiri mai greu, nu-ți mai vine de la sine s-o faci, trebuie să-ți spui: trage aer în piept, așa, hai, scoate-l acuma. Un picior ți se bătăie ca și cum ar ține ritmul unui hit bumți-bumți, deși în mintea ta nu sună nimic.

Dacă pun informațiile cap la cap, în special pe cele scoase de la Radu aproape cu forța, în dimineața asta, au trecut deja cam două zile de la incendiul provocat de frate-miu. O zi și trei sferuri. Era imposibil să nu fi apărut pe net ceva pe tema asta. Imposibil să nu se investigheze, să nu aibă niște suspecti. Poate că deja îl ridicaseră pe

Tedy. Poate capra era înnebunită de disperare, poate că nu aveam să-l mai vedem niciodată. Sau poate, speriat, Tedy fugise, ceea ce era și mai rău. Așa cu siguranță nu aveam să-l mai vedem niciodată. Poate avea să se întoarcă peste 30 de ani, să aibă părul alb și riduri, să nu-l recunosc. Căcat, ce să mai fac eu cu Tedy peste 30 de ani?! Peste 30 de ani, poate n-or să mai existe nici barurile din București, nici Centrul Vechi, poate nici Dev, care o să moară între timp de ciroză; poate nici Vama Veche, poate nici berea. Cum ar veni, Tedy s-ar fi întors cam degeaba.

Deși ar fi fost tot Tedy...

Fuck this shit, încerc din nou să-l sun.

Fără rezultat.

Când Radu se întorsese în tabără, cu o zi și două nopți în urmă, nu suflase absolut nimic despre întâlnirea cu fratele meu pe holurile liceului. Îmi spusese că pe el l-au chemat urgent la școală, să semneze niște chestii, formulare – detalii tehnice, neimportante – îmi zisese, deși era duminică și deși toată lumea știa că e cu tabăra. Mă întorc imediat, nici n-o să te prinzi că am lipsit, până mai vorbești tu pe Facebook cu Coco și te uiți la un film, eu sunt înapoi, zisese Radu. Evident, uitase că nu aveam net de o zi întreagă. Pe drumul de întoarcere, în timp ce conducea spre Predeal o mașină care nici măcar nu era a lui, primise un telefon de la directoare, care îi spusese că școala

a fost „incendiată de teroriști“ și că și-a pierdut, probabil, toate lucrările pe care le corectase și pe care le ținea în dulapul din cancelarie. Ce vacă tristă, ăleia îi era de lucrări. Radu se întorsese în tabără și apoi la mine ca și cum nimic nu se întâmplase, iar despre telefonul vacii de directoare îmi spusese abia în dimineața asta. După o zi întreagă în care fusese tăcut, preocupat, dar în același timp romantic și sexy, ca de obicei. Și tot de dimineață îmi zisese în sfârșit că îl văzuse pe Tedy în liceu, în seara aia de duminică, probabil chiar înainte să arunce cu benzină pe coridoare. Radu era convins că Tedy dăduse foc școlii. Și eu eram. Și Dev, care mă sunase și el într-un final să-mi spună de incendiu. Vorbise puțin, ca de obicei, dar îmi confirmase că fusese Tedy și că, după toată tărășenia, frate-miu se pare că fugise de acasă, dar că sigur era bine, zisese Dev.

Aș fi vrut să-l întreb pe Radu ce o să facă acum, dacă vor veni să-i pună și lui întrebări. O să-l acoperi pe Tedy? Să le spui că n-ai nicio bănuială? Ești prof la școala lui Tedy și a mea, mă rog, fuseseși, pentru că acum nu mai era nicio școală, dacă se descoperă că ai știut ceva despre un elev și nu ai spus poliției, o să dai de belele? Dar am văzut cum mă privea, ca și cum aș fi fost cel mai frumos și mai scump bibelou din lume, de care trebuia să aibă grijă să nu cumva să cadă de pe etajeră, și m-am prins pe loc cum aveau să se desfășoare lucrurile. Evident că Radu avea de gând să-l acopere

pe Tedy. Nici nu se punea problema. Și pentru că Tedy era fratele meu, iar Radu se îndrăgostise cu adevărat de mine, dar și pentru că Radu avea propriul lui secret de ținut departe de ochii proști ai curioșilor. La urma urmei, avea 23 de ani, era profesor de engleză într-un liceu respectabil, de fițe, chiar dacă particular, și și-o trăgea cu fata de care era îndrăgostit de o lună jumate: Victoria Violeta Marinescu, în vârstă de 13 ani și 6 luni.

Cu mine.

Bine, și nu numai asta... Acum, Radu era băgat mult prea mult în rahat. Iar Tedy nu era pentru el chiar un străin. Trecusem prin multe împreună.

Iar Radu nu era chiar o persoană normală, din fericire, care să ia deciziile alea pe care lumea le așteaptă de la tine.

Nu numai că toate căutările pe net legate de Tedy și liceu fuseseră fără rezultat, dar acum se pare că nu mai mergea nici wireless-ul. Iar mobilul lui Tedy este, în continuare, mort. Trag aer în piept și încerc să mă gândesc la altceva, în timp ce mai cer încă o ciocolată caldă. Femeia care servește la mesele din fast food-ul jegos mă privește muștrător, de parcă ar vrea să-mi transmită că nu-i frumos să umblu cu pantalonii atât de scurți și sfâșiați și cu bocancii plini de noroi, cu atât mai puțin cu bluza neagră din plasă, prin care mi se vede sutienul. Și nici cu tinichelele alea la gât, ia uite, numai însemne satanice pe ele... un lănțic frumos de aur cu o cruciuliță sfințită n-ai găsit și

tu? Îmi așez ochelarii de soare mai bine pe nas și mă fac că n-o observ. Dacă tanti asta are o fiică de vârsta mea, o compătinesc pe fata aia.

Mie și lui Tedy genul ăsta de oameni ne întorceau efectiv stomacul pe dos. Oamenii proști și aroganți. Vaca asta creață, care era convinsă că știa ea cum trebuie să se îmbrace o adolescentă de 13 ani jumate, ca să fie decentă. O imbecilă care se mințea că știe ce e aia decentă, când de fapt realitatea se pișă pe concepțiile astea inventate de proști – moralitate, decentă. Bun simț. Modestie. Chelnerița asta trecută habar n-avea că toate noțiunile pe care le culesese ea de la televizor sau biserică erau relative, se schimbau odată cu timpul, cu societatea, și se schimbau atât de mult, încât era o tâmpenie să le mai numești la fel cum le numeau oamenii care trăiseră în peșteri. Uneori, cu timpul, ele se transformau chiar în ceea ce fusesse cândva opusul lor.

Ne doream să fim liberi. Să facem într-o zi o lume după propriile noastre legi, care cu siguranță ar fi fost mai bune, mai adevărate decât astea de acum. O lume în care să separăm oamenii. Cei reali, cei care își trăiau propriile vieți, să fie despărțiți de cei care doar căscău gura la ce le spune turma că trebuie să facă, și apoi urmau amorițiți instrucțiunile, de parcă ar fi fost singurul lor adevăr. Aia care nu făceau decât să încurce viețile celor care contau.

Când mă gândeam la Tedy, îmi era atât de clar